

Arrest

nr. 117 685 van 27 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens haar verklaringen kwam verzoekster het Rijk binnen op 29 mei 2012 en op diezelfde dag diende zij een asielaanvraag in.

Op 8 februari 2013 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest 106 799 van 16 juli 2013 werd het beroep van verzoekster door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen en werd de voormelde beslissing van 27 februari 2013 bevestigd.

Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst.

Op 21 augustus 2013 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 27 september 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn en te behoren tot de Abgal-clan. Op 29 mei 2012 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U werd vergezeld door A. (D2005) en I. (*2006), de dochters van uw verdwenen halfbroer H. O. A. over wie u de voogdij draagt. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 28 februari 2013. Op 11 april 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 106799) van 16 juli 2013. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

Op 21 augustus 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. U blijft bij uw eerdere verklaring dat u de Somalische nationaliteit bezit. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een Somalisch paspoort, een identiteitskaart, een nationaliteitsverklaring, enkele internetartikels en tenslotte getuigenissen van 4 personen met een kopie van hun Belgische identiteitskaart.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 28 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit omdat u uw beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en betwistte in haar arrest andermaal uw Somalische nationaliteit.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Het neergelegde paspoort en de identiteitskaart werden uitgegeven door de Somalische ambassade in België op 24 juli 2013. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw Somalische nationaliteit reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld en uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Bovendien kunnen identiteitsdocumenten alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

De neergelegde nationaliteitsverklaring werd afgegeven op de Somalische ambassade te Rome op 25 april 2013 en werd op 30 juli 2013 gelegaliseerd door de Belgische ambassade te Rome. Dit document werd door de Somalische ambassade in Rome uitgegeven, terwijl u zich op dit moment in België bevond. Dit document werd ondertekend door Nur Hassan Hussein. Uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat Nur Hassan Hussein, de ambassadeur van de Somalische ambassade in België, zowel bevoegd is voor Italië, Benelux als de Europese Unie. Hij verdeelt zijn tijd tussen Rome en Brussel. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog

waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Verder blijkt uit de beschikbare informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat de documenten uitgereikt door de verschillende Somalische ambassades werden onderzocht door Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een lucratieve privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Wat betreft de legalisatie door de Belgische ambassade te Rome kan worden opgemerkt dat dit slechts staat dat de handtekening van ambassadeur Nur Hassan Hussein voor echt werd verklaard doch dat een legalisatie geenszins de authenticiteit van de inhoud van het document waarborgt.

Bij het internetartikel over de dood van A.H. B, die volgens uw verklaringen uw neef is, moet het volgende opgemerkt worden. Uit deze informatie valt niet af te leiden dat deze persoon uw neef zou zijn. Verder geeft dit artikel geen informatie over uw voorgehouden Somalische nationaliteit. Vervolgens legt u 2 internetartikels neer die de algemene situatie in Somalië beschrijven. Deze artikels voegen geen informatie toe betreffende uw voorgehouden Somalische nationaliteit.

Tenslotte legt u een getuigenis van 4 personen neer die zeggen dat u de Somalische nationaliteit hebt, met een kopie van hun Belgische identiteitskaart. Er moet opgemerkt worden dat deze verklaringen gesolliciteerd zijn en op uw vraag opgesteld werden. Dergelijke getuigenissen hebben echter een persoonlijk (en geen officieel) karakter en zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid over uw beweerde Somalische nationaliteit te herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het algemeen rechtsbeginsel "*accessorium sequitur principale*". Tevens voert verzoekster aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekster stelt dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder haar te horen. Zij meent dat zulks artikel 52/3 van de vreemdelingenwet schendt waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt. Zij vervolgt dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bevoegd blijft om de aanvraag te registreren hieraan geen afbreuk doet. Verzoekster benadrukt dat men niet kan voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag. Verzoekster benadrukt verder dat ze nooit werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Wat betreft de aangevoerde schending van het *adagium accessorium sequitur principale* stelt verzoekster dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de DVZ naar het CGVS, dan geldt dit ook voor het onderzoek dat aan de beslissing voorafgaat. Verzoekster stipt aan dat de onderzoeksplicht te onderscheiden is van de hoorplicht. Ze vervolgt dat de hoorplicht impliceert dat wie een besluit neemt zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt en dat er in het kader van de hoorplicht enkel discussie zou kunnen gevoerd worden of het precies dezelfde ambtenaar van het Commissariaat-generaal moet zijn die hoort als de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die beslist. Verzoekster concludeert dat in die zin dient besloten te worden tot machtsoverschrijding aangezien de DVZ geen enkele bevoegdheid ter zake heeft.

Sinds 1 september 2013 zijn de bepalingen van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingen, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (B.S 22 augustus 2013) van toepassing.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Het nieuwe artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 21 augustus 2013. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft conform artikel 51/8 en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet op 18 oktober 2013 een verklaring afgenomen van verzoekster met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. De verklaring of het gehoorverslag is ondertekend door verzoekster op 27 augustus 2013.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verweerder conform artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het asielverzoek dat door de gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking.

Waar verzoekster meent dat verweerder geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder haar te hebben gezien of gehoord, merkt de Raad op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de

definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Procedurerichtlijn ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid een beslissing neemt.

Het 'horen' betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het gehoorverslag van 27 augustus 2013 door verzoekster blijkt dat zij wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van haar tweede asielaanvraag op nuttige wijze kon naar voor brengen.

Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoeksters toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen. Zij beperkt zich tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder duidelijk aan te geven welke informatie zij nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die zij reeds had meegedeeld.

Met haar betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht of van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale* aannemelijk. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat zij net omdat het CGVS niet gelooft dat zij uit Somalië afkomstig is, een grote inspanning heeft geleverd om dit bewijzen, maar nu krijgt zij daar geen enkele kans meer toe aangezien de door haar aangebrachte documenten zomaar van tafel worden geveegd. Zij stelt dat zij haar identiteit nooit meer officieel kan aantonen aangezien alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog in Somalië waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van identiteitsdocumenten. Verder wordt aldus verzoekster, volgens de redenering van het CGVS, geen enkel document dat opgemaakt is door de Somalische ambassade nog aanvaard door het CGVS. Zij vervolgt dat haar nieuwe asielaanvraag inhoudelijk volledig aansluit bij haar eerste asielaanvraag maar dat aangezien verweerder gedurende haar eerste asielprocedure geen geloof hechtte aan haar Somalische nationaliteit, zij alles wat binnen haar mogelijkheden lag, gedaan heeft om te bewijzen dat zij toch uit Somalië afkomstig is. Verzoekster herhaalt dat zij een Somalisch staatsburger is en meent dat zij minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend krijgen. Voorts stelt verzoekster dat het begrip "nieuw element" geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat uit haar asielaanvragen blijkt dat er mogelijks een schending is van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat de nieuwe documenten wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bevestigen. Zij meent dat het feit dat de verwerende partij in haar motivering verwijst naar de eerste negatieve asielbeslissing, eigenlijk inhoudt dat zij geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat verweerder geloof zou hechten aan haar asielrelaas. Tot slot stelt verzoekster dat haar uitwijzing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Ze verwijst naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een teruggedrijving naar Somalië en meer specifiek naar Mogadishu, haar geboortedorp, problemen oplevert inzake artikel 3 van het EVRM. In haar geval is de problematiek nog groter, aangezien zij als jonge vrouw alleen zou worden teruggedreven.

Inzake verzoeksters eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat verzoekster haar beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken. Zo werd vastgesteld dat de geografische kennis over haar beweerde regio van herkomst te wensen overliet, evenals haar socio-politieke kennis over de regio van herkomst en werd ook

vastgesteld dat haar algemene kennis over het Somalische clansysteem beperkt is, hetgeen uiterst bevreemdend is gezien het belang van de klankennis in de Somalische samenleving. Daarnaast werd er ook weinig tot geen geloof gehecht aan haar beweerde activiteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing. Verzoekster poogt met haar nieuwe asielaanvraag de geloofwaardigheid van haar Somalische nationaliteit met documenten te herstellen. Echter betwist ze niet dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog in Somalië waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van identiteitsdocumenten. In het administratief dossier heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen objectieve informatie gevoegd aangaande documenten uitgereikt door verschillende Somalische ambassades waaruit blijkt dat de Somalische ambassades een feitelijk onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen en op basis daarvan identiteitsdocumenten uit te reiken, waarbij wordt vastgesteld dat leidt tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om de bewijswaarde van de neergelegde stukken te relativiseren. Het is evenmin onredelijk te stellen dat *in casu* de neergelegde documenten slechts bewijskracht kan hebben voor zover ze door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, hetgeen *in casu* niet het geval is nu reeds in kracht van gewijsde is vastgesteld dat verzoeksters verklaringen omtrent haar beweerde nationaliteit geheel ongeloofwaardig zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is het niet zo dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel Somalisch document aanvaardt. Wel verlangt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wanneer er dergelijke documenten worden neergelegd, de kandidaat-asielzoeker minstens geloofwaardige en coherente verklaringen aflegt aangaande de vermeende nationaliteit, hetgeen verzoekster in geen geval heeft gedaan. Een eenvoudige lezing van het arrest nr.106 799 van 16 juli 2013 van de Raad toont aan op welk punt verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, dient de tweede asielaanvraag wel afgetoetst te worden aan de eerste asielaanvraag, temeer verzoekster zich nog steeds op hetzelfde asielrelaas baseert en beweert nooit te zijn teruggekeerd. Anders dan verzoekster lijkt voor te houden, kunnen de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad niet meer betwist worden. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar arresten van de Raad toont verzoekster geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden *in casu* dezelfde zijn. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde die bindend is.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk en evenmin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In zover verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient er vooreerst op gewezen te worden dat er van een uitwijzing van verzoekster geen sprake is. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel. Waar verzoekster herhaalt dat zij de Somalische nationaliteit heeft en naar de situatie in Mogadishu, dient de Raad vast te stellen dat noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad hier geloof aan hechten. Verzoeksters asielrelaas werd reeds onderzocht en er werd reeds vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Aldus werd er reeds een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Door de aangevoerde schending te ontwikkelen op basis van dezelfde feiten van het asielrelaas waarbij reeds duidelijk werd aangegeven dat verzoekster haar Somalische nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt en waarbij haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU